

Achter Baren: Alles Voor Familie

*Vrienden kan je kiezen, familie ben je voor het
leven*

*'Family is not an important thing,
it's everything'*

Van Wolput Jens

Wat volgt is geen waargebeurd verhaal, enige overeenkomsten met bestaande mensen zijn dan ook louter toeval. De meeste plaatsten (steden en gemeenten) zijn naar waarheid opgebouwd, naar herinnering van de schrijver. Enige slechte beschrijvingen van deze plaatsen in het boek zijn puur verhaalgebonden en ik raad u van harte aan om de beschreven gemeenten te bezoeken, aangezien ik hier altijd met plezier gewoond heb.

PS Bezoek zeker de Scheldeprijs waar over wordt geschreven in dit boek, een eendaagse wielervedstrijd die in Schoten word gereden

Verhaal van de schrijver:

Ik ben al jaren verliefd op lezen en verhaaltjes maken, mijn eerste verhaal maakte ik op zesjarige leeftijd en sindsdien heb ik nooit meer omgekeken. Het is dan ook met volle trots dat ik na meer dan twintig jaar mijn tweede boek aan jullie kan tonen. Jullie zien niet enkel de transformatie van enkele personages in het boek, maar evenzeer mijn eigen ontwikkelingen, en ik wil dan ook iedereen bedanken die interesse heeft getoond voor deze serie.

Ik hoop dat ik mensen kan aansporen om meer te lezen nu we onszelf steeds meer dreigen te verliezen in de technologische wereld en minder stilstaan bij het heden en onze eigen gedachten leren te gebruiken.

Hoofdstuk 1

De droom

Zéni keek in de bruine ogen voor haar. De ogen die, hoewel ze deze al jaren niet meer had gezien, haar toch zo bekend voorkwamen.

‘Zéni? Waarom?’ zei de man terwijl de ogen groter en groter werden.

‘Ik weet dat ik er nooit openlijk voor je was, maar ik heb altijd voor je gevochten achter de schermen. Je vader heeft altijd gevochten voor je.’ De stem vervaagde en ze moest echt moeite doen om de laatste zinnen te horen terwijl ze nog steeds gefixeerd was op de ogen die blonken alsof er niets aan de hand was.

‘Het was te gevaarlijk, te gevaarlijk om je te komen halen. Maar uiteindelijk hebben ze je toch te pakken gekregen.’ Alsof de gedachte hiervan te veel werd voor hem, verdween het leven uit zijn ogen, die net nog blonken. Hij keek nu dof voor zich uit. Op weg naar het leven hierachter.

Het gezicht was uitdrukingsloos, de spieren ontspannen en zijn mond een beetje open. Zijn rimpels waren nu zo duidelijk en hij zag er dubbel zo oud uit als hij was, zijn korte grijze haar stak omhoog en bewoog een beetje in de wind.

Haar peetvader was dood, door het mes dat zij zelf in zijn buik had gestoken.

Ze werd badend in het zweet wakker, schoot rechtop en sloeg met haar handen in het donker, hopen om deze droom eindelijk weg te kunnen slaan na zoveel maanden.

Zoals altijd hielp dit niets. Het beeld van haar peetvader die dood in haar handen lag bleef op haar netvlies gebrand staan en voor de zoveelste keer hoopte ze dat ze weer vastzat, zoals voordat deze nachtmerrie begon.

Voordat ze was opgepakt op verdenking van het verkopen van verdovende middelen, voordat ze had ontdekt dat haar vader, die ze al jaren niet meer had gezien, was ontvoerd en gemarteld, voordat ze de opdracht had gekregen om te ontsnappen, wat ze had gedaan met haar vriendin Amy.

Nadat ze haar was kwijtgeraakt in de riolering van de gevangenis en de sleutel had gekregen voor het appartement waar ze nu in verbleef had ze de opdracht gekregen om haar peetvader John te vermoorden zodat ze haar vader vrij kon krijgen.

Zéni besloot om op te staan en haar beddengoed te wassen, ze haalde haar kussen

uit de kussensloop en haar dekbed uit het laken en pakte alles samen om het in de was te gooien.

Eenmaal in de badkamer, waar de wasmachine stond, besloot ze om haar bezwete kleren erbij te gooien en een douche te nemen.

Toen ze onder het warme water van de douche stond, voelde ze zich een beetje ontspannen en kon ze helder nadenken. Het was nu al een paar maanden geleden dat ze was ontsnapt en ze had niets meer van de ontvoerders ontvangen, dachten ze misschien dat ze het niet zou doen en hadden ze haar vader al vermoord?

Zouden ze aan het kijken zijn en geduldig wachten?

Waarom hadden ze nog geen contact opgenomen met haar om te horen of alles nog doorging zoals gepland?

Zo bleef Zéni nog lang in de douche staan en toen ze eruit kwam, kwam de zon al weer kijken aan de horizon. Ze stapte uit de douche en droogde haar haar af, deed de bruine badjas aan die daarvoor aan de deur hing en wandelde door naar de keuken. In één beweging pakte ze een wit mokje en zette het onder het koffiezetapparaat dat in de hoek op de kast stond.

Met haar koffie ging ze op het terras staan dat uitkeek op de hoek van de Theofiel van Cauwenberghslei en de Kruispadstraat. Zo vroeg in de ochtend waren de straten helemaal leeg, waardoor de rust terugkwam

bij Zéni, die van haar koffie dronk en blij was dat de muren van het terras redelijk hoog waren, zodat ze niet gezien kon worden van beneden; ze was nog steeds een ontsnapte gevangene en hoewel ze in de afgelopen maanden al het dorp in was gegaan en naar de winkel was gegaan voor boodschappen, had ze nooit iets te horen gekregen of hadden mensen haar niet direct herkend. Ze had uiteraard wel voor de zekerheid een pet en sjaal gedragen. Wat kwam het goed uit dat het eind maart nog steeds koud was.

Haar gezicht was vlak na de uitbraak meerdere keren op de televisie geweest, maar naarmate de dagen overgingen in weken en nadien maanden hadden ze de zoektocht naar haar gestaakt, en daar was ze blij om, want haar werk was al moeilijk genoeg.

Zodra haar koffie op was, stond de zon al wat hoger aan de hemel en kwam er al meer volk op straat, mensen die naar hun werk moesten, oudjes die naar de winkel gingen en kinderen die naar school gingen. Alleen Zéni had vandaag geen doel, het zou nog een paar dagen duren voor ze zou toeslaan tijdens de Scheldeprijs, de jaarlijkse koers van Antwerpen naar Schoten, waar de renners dan nog drie toeren reden via Schoten naar Schilde en zo terug, de koers die altijd heel Schoten buiten bracht, waar enorm veel bier werd gedronken en ze dus kon verdwijnen in het volk.

Het marktplein zou vol staan met drankkramen en mensen die door elkaar liepen, sommige met bier en sommige op zoek naar bier. Tijdens de aankomst in Schoten op de baan naast het marktplein moest je elk jaar hard je best doen om tussen de mensen te geraken en de politie was dan ook altijd druk bezig om al het volk de omléidingen te laten volgen en brandjes te blussen die overal ontstonden. Het was ook elk jaar een feest van de rijken en welgestelden van Schoten en omstreken, die zich bevonden in de viptent in het park van Schoten staat en de viptent aan de finish.

Haar doelwit zou daar ook aanwezig zijn als een van de groten van Schoten, hij zou eerst eten in het park, waar hem al flink wat drank zou worden voorgeschoteld, en nadien zou hij te voet de afstand afleggen tot aan de finish onder het gemeentehuis. Ze zou tijd genoeg hebben om te zien hoe ze hem alleen kon krijgen en misschien was haar gezicht laten zien wel genoeg om een vals gevoel van veiligheid bij hem te creëren, waarna ze zou kunnen toeslaan.

Ze liep terug naar binnen en zette haar kom in de afwasbak. Die zou ze straks wel schoonmaken, dan had ze nog iets te doen. Ze kleepte zich aan, omdat het nog redelijk koud was buiten kon ze zich goed vermommen in een brede trui waar ze minstens twee keer in paste en een blauwe jeans, minder opvallen kon ze niet. Ook deed